

1

Dýraverndarinn hefir oft og einnott áður tekið fallojar og samman sögur um
dýrin, frá þessa vitsunnunni þeirra og einhvernloga lífunda á háttu, um þygg þeirra úd
oss muninn og tíð únstaulega gagn, en óer hófnum og samlífi voru úd þau. Og
það er badi gagn og gaman að því að lesa þess sögur, en einninn þó, ef þú
sojja frá gæddi meðferð á „sojjuháttum“, dýrum um sjálfnum, þú allt á það að
vera til þess, að óer veitum þeirum einn meiri athygli og innilogi löngum tíð
þess að bota lífi þeirra. ~~Þetta~~ ^{Þetta} er eigi síður nauðsynlegt, að óer eigi hlöfumót
úð að teita það opinberlega og fyrir öllum almanningi, ef um illa meðferð á
dýrum er að ræða og sojja frá því hversu slaut, hoes sem í hlutá, ^{áðrum} lífi úd-
vernum. Það er beinlínis skylda vor gagn vart dýrumum. ~~Það er~~ ^{Það er} óvinn hvort
stærtilög né vinnelt verla, en hjá því verðum ^{þó} elski stornit, ef óer viljum regn-
ast þeim sammi vinnu í nam og veru, enda vartar einn mihid á, að svo sé
að dýrumum lífid, sem þau eiga stílid eða sonilög sé síðmonningaþjóð, er
svo vill heita.

Tugóttahjöss

þól

Hól Terþað

Meðferðin hefir verið, ~~það er~~ ^{það er} ~~með sömmu~~ ^{með sömmu} oftast nefndur „Barfasti þjórminn“.
Það er sattu, að hann hefir verið það og að hann ~~er~~ ^{er} einn í dag. Oss þykir víst
þlestun, sam þess eigi ^{um} kost, gaman að brygja oss í bati góðum og fjörugum
gæðmigi, en óer hindum oft minna um það, að ofreyra hann elski í hlaut-
unum, eða seita hann og leuja með svipurum eða fötas föðkannum, og því síður
götum óer þess, eins og þó er á, að hann hafi sonilogan haga eða lífveru
fóðum og noyar hvíldarstundir.

Hól
Fþarfur þjórm

Tvögná Svöngflau

Adur fyrrum var þarfasti þjórninn "þralkadur svo, að hólur leit út fyrir, að 2.
 menn fundu eitthvert hlí með honum, fremur en um tilfinningarlausu hlí,
 stóla eða stein vör að ríða: Honum var ríðid, oft einhósti, jafnvel hálur dög-
 leidir á nokkrum vörlogar hlí, lódursoittum og strangum upp í hlí;
 hann var látinn standa langfimum saman bundinn við hestastéininn, meðan
 sá, er honum ríðid, sat við glannu og gleði inni í hlí, oft og einnott "blindfullur og
 bandvitlaus" af vinnantu, en hant síðan að honum og þaut í honum út í myrk-
 ur og vörleysu eða verstu áföð, sundlagði hann, stundum oft sama dögum, í hosi
 jöfnulána eftir ádra, þótt hófsvættur vör, meidur í hlí eða í síðum; hálur
 og hófjalladur var hann oft lamminn áfram yfir gjöf og undir meðþungu bryðar
 í hlí og lóts var hann látinn hinga máttlausu hlí jandur og dregast í hlí!
 Því miður var þetta hlísteppi margra jóðhastanna ádur fyrrum, á bændur-
 Máanna, traustu og þolin, sem fundu hlí, en undir á þegja.
 Þessi og þvílí's meðferð þekkið nauvanst ni á tímum, því ni um bryttu hlí

Matfærð skýring

Þessi skýring hefur eftir sig gætt á því að sýna frammi á þessum málum

Komnar yfir vörstu sundvotinu gárisar, og bílarnir hafa miðfarið við ofþröngulega
þjóninum "með flutningi hrima þungu klassa. Matfærðin er að þessu leyti betri
Komin í annað hlot; en er þessum þarfstaþjóninum "þá erji mistodid í fyrri vör
lund um í dag og eru betri? Það er ljót saga og því mýkur söm, sem sýni það
hvort hoggja í söm, að um um til baddi mistömunarlausni fangar og manndómshil
yfirvöld í landi hér. Þykir rétt að hún sé rýfjnd upp í þessu sambandi, ef vera
mætti, að hún gæti verid aðrum til viðvörðun.

Þvítt á er síðan tveir oflátningar og illmanni fengu uppi þá að fara í Þappreidas
viðleit. Þeir voru að vísu, fullir, sem kallad er, en hestarnir voru það víst ekki!

Tandur

Um 22 kílómetra langan veg þreyttu þeir hlauð hoggja bráðvili uppa gödingu
við leit, sem á undan þeim var, um umar ríðstíðum hús mýkur, sprungum
af mádi; hún gödingurinn lifdi þetta að vísu af, en hefði eigi boið bær sith síðan!

Hvæð gerdi svo yfirvaldid, þá er hót var yfir þessari djöfullega matfærð? Það
sattist ofur rótoya við söku dólgauna - uppi 10 kr. setti þá hvern þeir.

En sáhlansudýrin? Hvæð "lídréttlingu mála síms" fanga þau? Ámud
þeir, lét líf sith - og það var gott -, en hitt lífi við hann holti síðan!

Sagan er ljót; það er satt, en etlíi verður hún hupðmanni við það þótt
hupad sé til aðgjörda yfirvaldsins og tilfiminna þess eða réttleysis.

Melferð dýraunn.

"Dýraunnarinn" hafir oft og einatt áður teitt marga og fallega sögum um dýrin;
sannar sögur, sem fjallad hafa um ~~frá~~ frá báða vitsmunum fjölda dýra, þess
einkennilega lífundaarhátta þeirra, um aðdráutlega tryggð þeirra við oss mennina
og híd ómótalega gagn, er vör höfnum af samlífi vort við þau. Það er það gagn
og gaman að lesa þessara sögur, en einhvern þó ef þær sögja frá góðri melferð
"sögu heitunnar" sjálfum, lýsumum, hverskyns sem er, því allt í það að vera
til þess að volja athygli vora í þeim og öfja hjá oss innilegi löngum til þess að
lota hjör þeirra.

Modfærni lípna.

Útgefandi „Dýrasendaraus“ og riststjóra hans haf. oft og einn aður teið fjölmörgu
og fallegar sögur um lípin í málgaði þeirra. Þessi samleiðingildi þeirra sögu efst
við myndum, því þá höf. veid samdar af sjónarvottum, öllum drögum mönnum og konum,
vissum og velnum um lípana sjálfa, en séð og reynt hafa margvíslegu vott um óts-
muni þeirra, aðlaunlega einlogni og tryggð við oss mennina. Hafa samaritara þessi
oft leitt margar aðlaunara veida „söjuhetju“ frá á sjónarvottum, sem ella hefði að leiknu
eða einu veid getid, og freyð söjuhetjunnar því fyrrið öllum öðrum en þeim, sem voru
samhetjar hennar í hinu hordu karattu, en hún vott að hefja fyrri lífi vor manna,
eignu síður en fyrri sínu eigin lífi. Þess lífsmanna og dýra eru jafnan svo samtöminu,
að svo vottist sem þau geti eigi hvort án annars veid, þótt ver, mannum, höfum
eigi ávalt viljad við það komast ~~er~~ í vextinu, né sýnt það í góðri modfærni
votti á þeim.

T þeim
H

Sti er þess eigi að dyljast, að þótt veida megi finna sömuloza óða jafnu el góða modfærni
á dýrum, þá er ill modfærni á einni til og eru of alnum. Því er þess söju
þótt á, að í málgaði lípana sé einnig steypt frá því við og við, öðrum til vid-
vörmar og eigi hlífst við að útelja það, ef um gáleysi ódagrind er að hoda
gagnvart lípinu, hvers tíms sem þau eru

Modferð dýranna.

#2

"Dýraverndarinn" hefir oft og einnig fleuth fjölmargar gjaflegar sögur um dýrin,
sögur vitsmunna þeirra og margvíslegra vott þess, hversu þau eru þinglað Lallans
og tryggjand oss manna, þótt vér eigi ávakt viljum við það kannast í verkum
má góðri modferð vorri á þeim.

En það er einnig til ill modferð á dýrum og þau eiga fellan rétt á því, að
þeim morrum, sem hami beita, sé hlífðarlaus og sagt til synda sinna í þeim
afnum, öðrum morrum til viðórman, því ella reynumst vér eigi trúir
málstað þeirra.

Það er ein af almennu stöðum, eða öllu heldur stöðana - og stílningsleysi. Og
því er oft haldið fram í fullri alvöru, að dýrin séu, steynlausar steppur,
sem enga tilfinningu hafi né stílning á því, hvort vel er að þeim bíud
eða illu. Lesi manni með athygli hina ágætu grein í þessu bladi,
sem sálarfróðingurinn Dr. Simon Joh. Ágústsson ritar, um sálarlíf
dýra, ekki þeim að stílnast, hversu hefjilega fjöldi manna hefir fandi
villur vaxar í þessum afnum, hversu frálíttar "stöðanir" þeirra eru og hafa
verid, hversu modferð þeirra á dýrum hefir oft verid heimstínd og
hradilega ljót, eða hvað sögu manni um sögur þær er hér fara í eftir og
sem allar eru samnar og stjálfastar í bótum lofs og þunnar hér í bál og
ríki um leygdin landsins. Og tel það skyldu hvers góðs manns að draga
með á það, ef um illa modferð á dýrum er að ræða, hversum í kletti á,
og þú engu síður á hilt, hversu yfirvöld og þeir sem lofa eiga að gæta,
eru oft línir í kringum dýranna vagna, þú sjaldan því er hreyft við þau
og yfir því skot, að mistannarlausir fountar fara illa með dýri og mistyrma
þeim.

Til þess að það valdi eigi misstílningi, skal ég taka það fram, að mér er kunn-
ugt um, að lofreglan hér í Reykjavík á engin ándli stílnid í þessum afni, því
hinn hefir oft og idulega sjúkt það, að hún vill beintínið vernda dýrin

fyrir vandrí meðferð og tekur, að ég bygg, handara á sóknudólgunum en
vísasthvar annarsfödur er gjóft, einum í svitum landsins. Þar er það, sem
„vörðinn tala“, þóth lírin vandi að þegja.

Sagan um

1. Hinn er að vísu allkunn og laudflegg hinu hrylliloga meðferð í fötum
hestum, er átti sér stad eigi, alls fyrir löngum, þá er förit oflátungar og
fylli raftar þreytka klappreid við befreid sína um 22.asta stéid, um
annar hesturinn, bráðviljngur gædingur, hæg til jándar dándur, spung-
inn of meddi og þreytka, en hitt er síður almenningsi klunnust, hoxning
„offrvaldid“ leit á málid þá er það loksins föts ítrekanda kornu yfir frá til
græina: Það sattist á málid við sóknudólgauna og slepti þeim með færu
Kóna sett!

